

delse, vil jeg sige, at det forekommer mig at være uheldigt, om Politikere altid skulde kæmpe paa en saadan Maade, at de ikke kunde tale med den fornødne Retfærdighed til alle Sider. Det er en personlig og almindelig Bemærkning, jeg gør, thi naar vi ikke i det politiske Liv gøre det samme, som vi stræbe efter at gøre i det private Liv, er det politiske Liv egentlig ikke til at holde ud.

I ethvert politisk Parti kan der selvfølgelig være en Mand, der pludselig viser sig ikke alene uskikket til at have sine Medborgeres Tillid, men ogsaa viser sig som Forbryder. Det kan hænde i ethvert politisk Parti, og det er ingen Skam for Partiet i og for sig, at noget saadant sker. Det kan først gaa ud over et politisk Parti, naar Partiet ikke har villet høre Varskoerne. Jeg siger ikke, at det nødvendigtvis — for jeg vil ikke saare nogen — er en Skam for et politisk Parti at have en Forbryder i sin Midte, men jeg siger, at noget saadant rammer et politisk Parti, naar der forgæves er sket Advarsler i Tide. Naar der opstaar en Forbryder i et politisk Parti, er der sikkert ingen i noget andet Parti, der glæder sig over, at dette sker. Man ønsker selvfølgelig, at en Mand, som er Forbryder, rammes, men man ønsker ikke sine Modstandere det onde, som ligger i, at Partiet skulde rammes ved en saadan Forbrydelse. Dertil kommer, at det gaar ud over alle, som ere Genstand for offentlig Tillid, at en Mand, som nyder offentlig Tillid, viser sig ikke at fortjene den. Den Periode, vi i Fjor havde med de kongevalgte eller „regeringsvalgte“, hvad man nu vil kalde dem, var sandelig heller ikke morsom for os andre Rigsdagsmænd.

Jeg siger altsaa, at det, at Alberti har været en Forbryder, er noget, der i og for sig ikke rammer Reformpartiet. En anden Sag bliver det, naar det har været advaret i Forvejen. I Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Kerteminde (Pinstrup) før sagde, vil jeg udtale, at der er jo intet Menneske — ganske sikkert heller ikke det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der jo imidlertid selv faar Lejlighed til at tale —, der har anet, at Alberti var en Forbryder, og at der var falske Regnskaber. Denne Udlægning af det ærede Medlems Ord er ganske sikkert urigtig, men det ærede Medlem kommer som sagt selv til at tage Ordet. Jeg vil dog paastaa, at inden Alberti i 1901 blev Minister, ansaa virkelig de fleste Mennesker, der kendte lidt til Forholdene, Alberti for at være en,

om jeg saa maa sige, i moralsk Henseende anløben Mand, ikke saaledes, at hver enkelt, der havde denne Opfattelse, havde noget positivt, han kunde bevise det med, men det var en almindelig Opfattelse. Og nu kan man selvfølgelig gøre et Skarn Uret, men det var den almindelige Opfattelse, og ogsaa Ministre, som den Gang traadte ind med ham, have jo nu ikke lagt Skjul paa, at de havde den Fornemmelse af, at der i alt Fald paa en eller anden Maade var noget i Vejen, om end de ikke positivt kunde pege derpaa.

I en af de Injurieprocesser, som Alberti kort Tid efter at være bleven Minister anlagde og førte frem til Højesteret, blev det af den paagældende Advokat udtalt, at vel var Alberti vor Justitsminister, men Minister for Moral var han ikke. Denne Bemærkning var i Virkeligheden et Udtryk for en Opfattelse, som var meget almindelig — jeg kan jo kun tale om, at den var almindelig i Kredse her i København.

Men nu er det som sagt givet, at Advarsler var der nok af. I meget forskellig Form og fra forskellige Partier kom der Advarsler frem i Løbet af sidste Samling. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at nævne, hvad der kan tale som Motiv for, at man ikke hørte paa disse Advarsler. Der var ingen, der lyttede, Reformpartiets Førere lyttede ikke med tilstrækkelig Opmærksomhed og fik ikke det ud af dem, som man kunde faa ud af dem. Skønt der var megen løs Tale, som maatte falde allerede af den Grund, at der ikke kunde føres Bevis derfor, var der dog tilstrækkelig meget tilbage til, at man maatte sige: Denne Mand er ikke værdig til at beklæde den Post, han har.

Nu vil jeg sige til det ærede Medlem, som var Reformpartiets Ordfører i Gaar, at da han nævnedes Peter Holm, sagde jeg straks til mig selv — jeg har jo hørt denne Forbindelse nævne tidligere —, at dette var misvisende. Men jeg indrømmer, at efter de Udtalelser, som kom i Gaar fra Socialdemokraterne, synes det ikke at være saa misvisende, som jeg straks troede. Jeg troede, at de Herrer Socialdemokrater med Lethed kunde vist denne Sammenligning tilbage. Det undrer mig, at de ikke gjorde det. De have imidlertid givet en Oplysning, hvorefter de aabenbart heller ikke kunne vise det tilbage. Jeg har ikke haft Tid til at efterse, hvad der passerede den Gang, men det staar i Erindringen for mig saaledes, at Holms Begravelse ganske vist